

Akademie múzických umění v Praze

Hudební a taneční fakulta

Jazzová hudba

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Bubeníci orchestru Duka Ellingtona

Antonín Jína

Vedoucí práce: BcA. Marek Urbánek, DiS.

Přidělovaný akademický titul: MgA.

Praha, duben 2023

**The Academy of Performing Arts in Prague
Music and Dance Faculty**

Jazz Studies

MASTER'S THESIS

Duke Ellington Orchestra Drummers

Antonín Jína

Thesis supervisor: BcA. Marek Urbánek, DiS.

Awarded academic title: MgA.

Prague, april 2023

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci s názvem

Bubeníci orchestru Duka Ellingtona

vypracoval samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím pouze uvedené literatury a pramenů a že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu. Souhlasím s tím, aby práce byla zveřejněna v souladu se zákonem a vnitřními předpisy AMU.

Praha, dne

.....

Antonín Jína

Poděkování

Srdečně děkuji své rodině a všem svým blízkým lidem za podporu, především rodičům Vladce a Jiřímu Jínovým. Dále děkuji všem svým vyučujícím, kteří mi rozšiřovali obzory po dobu celého mého studia na HAMU, jmenovitě Jiřímu Slavíkovi, Jaromíru Honzákovi, Štěpánce Balcarové, Davidu Dorůžkovi, Danielu Šoltisovi, Jiřímu Slavíčkovi a Markovi Urbánkovi.

Abstrakt

Práce se věnuje všem bubeníkům, kteří byli členy orchestru Duka Ellingtona. Jejich životům, kariérám a stylům hry na bicí soupravu. Americký jazzový pianista, skladatel a kapelník Duke Ellington je autorem více než dvou tisíc jazzových skladeb a stal se jednou z nejdůležitějších postav jazzu 20. století. Tato práce zpracovává jeho hudbu a pokouší se zachytit společné i odlišné prvky hry všech jeho bubeníků. Cílem práce je shrnout informace o šesti hráčích do jedné publikace a zároveň inspirovat současné bubeníky výrazovými prostředky těchto velikánů a případně je motivovat k tvorbě vlastních modifikací původních materiálů.

Abstract

The work is dedicated to all the drummers who were members of Duke Ellington's orchestra. Their lives, careers and styles of drumming. American jazz pianist, composer and bandleader Duke Ellington is the author of more than two thousand jazz compositions and became one of the most important figures of 20th century jazz. This work treats his music and attempts to capture the common and distinct elements of the playing of all his drummers. The aim of this work is to bring together information on six players in one publication, while inspiring contemporary drummers with the expressive resources of these greats and possibly motivating them to create their own modifications of the original material.

Obsah

Úvod	1
1 Sonny Greer	2
1.1 Život a kariéra	2
1.2 Bicí souprava	4
1.3 Styl	4
1.4 Hudební přínos	5
1.5 Citáty	6
1.6 Diskografie	6
2 Butch Ballard	8
2.1 Život a kariéra	8
2.2 Bicí souprava	9
2.3 Styl	10
2.4 Hudební přínos	10
2.5 Citáty	11
2.6 Diskografie	12
3 Louie Bellson	14
3.1 Život a kariéra	14
3.2 Bicí souprava	17
3.3 Styl	17
3.4 Hudební přínos	18
3.5 Citáty	19
3.6 Diskografie	19
3.7 Transkripce - The Hawk Talks	23
4 Sam Woodyard	24
4.1 Život a kariéra	24
4.2 Bicí souprava	25
4.3 Styl	25
4.4 Hudební přínos	26
4.5 Citáty	27
4.6 Diskografie	27
5 David Black	30
5.1 Život a kariéra	30
5.2 Bicí souprava	31
5.3 Styl	32
5.4 Hudební přínos	34
5.5 Citáty	35
5.6 Diskografie	35
6 Bobby Durham	37
6.1 Život a kariéra	37
6.2 Bicí souprava	38
6.3 Styl	38
6.4 Hudební přínos	39
6.5 Citáty	40
6.6 Diskografie	40

Závěr

42

Seznam použitých zdrojů

43

Seznam příloh

- Příloha 1 – transkripce bicího sóla Louie Bellsona z písně The Hawk Talks

Úvod

Cílem této diplomové práce je především shrnutí dostupných informací o bubenících, kteří byli členy věhlasného tělesa The Duke Ellington Orchestra, do jedné publikace a odhalení prvků stylů těchto prvotřídních reprezentantů jazzového žánru. Pokusím se přijít na kloub otázkám, čím byl každý z těchto hráčů na bicí soupravu výjimečný a co je naopak všechny pojilo.

Obsah práce je rozdělen do šesti kapitol. Každou z nich věnuji právě jednomu bubeníkovi orchestru Duka Ellingtona. V každé z těchto kapitol bude nutné nejprve vyhledat informace v knihách, časopisech a internetu a přeložit je do češtiny. Součástí třetí kapitoly, která se věnuje bubeníkovi Louisovi Bellsonovi, je také komentář ke transkripci jeho bicího sóla z písně The Hawk Talks. Zajímavé je, že tuto skladbu pro Bellsona zaranžoval jeho přítel a kolega David Black, kterému patří v této práci šestá kapitola. Zmíněnou transkripci přiložím do přílohy.

Hlavním motivem k sepsání magisterské práce je absence souhrnné literatury o těchto umělcích v českém jazyce a rovněž má osobní motivace k rozšíření vlastních vědomostí a sluchových dovedností. Doufám, že se tato práce stane přínosným materiálem pro všechny, kdo se zajímají o hru na bicí, jazz a nebo ideálně oboje.

1 Sonny Greer

Sonny Greer byl americký jazzový bubeník. Známy je především díky své spolupráci s Dukem Ellingtonem. Narodil se 13. prosince 1895 ve městě Long Branch ve státě New Jersey a zemřel na srdeční infarkt 23. března 1982 v New Yorku ve věku 86 let.

1.1 Život a kariéra

Sonnyho Greera vedl ke hře na bicí již od útlého věku jeho tatínek Henry Greer, který byl taky bubeníkem. Ve čtrnácti letech začal tedy hrát mladý Sonny s banjistou Elmerem Snowdenem v jeho kapele Elmer Snowden's Band a v Howard Theatre's Orchestra ve Washingtonu.

Roku 1919 potkal Sonny Greer Duka Ellingtona a stal se prvním bubeníkem Washingtonians - kvintetu, který hrál Ellingtonovy písně. Greer se odstěhoval za Ellingtonem do New Yorku. V roce 1923 byl otevřen Cotton Club a Ellingtonovi Washingtonians se zde záhy stali dvorní kapelou. Sonny Greer pracoval jako designér v Leedy Drum Company a díky odtamtud získaným zkušenostem byl schopen postavit ohromnou soupravu s tehdejší hodnotou 3 000 amerických dolarů. Součástí soupravy byla mimo základní sestavu také zvonkohra, gong, tympány a vibrafon.¹

Sonny Greer spolupracoval s Dukem Ellingtonem nejdelší dobu ze všech Dukeových bubeníků, konkrétně od roku 1924 do roku 1951. V Duke Ellington's Orchestra tak vytvořil Sonny Greer s kontrabasistou Jimmym Blantonem jednu z nejsilnějších rytmických sekcí všech dob. Na jejich rytmy se odvolávali jazzoví bubeníci a kontrabasisté ještě po mnoho následujících dekad.²

Prvních dvacet let spolupráce fungovalo vše Ellingtonovi a Greerovi skvěle. V polovině 40. let však začal Greer silně pít a na počátku 50. let se tento démon již stával pro orchestr neúnosným. Kromě pití alkoholu se začal Sonny Greer věnovat i pool-hall hustlingu neboli kulečnickovému podvodnictví. Reálně operuje pool-hall hustler tak, že vyzve nic netušícího návštěvníka podniku na partii kulečnicku. Hustler vsadí nejprve menší částku na své vítězství a záměrně několik partií prohraje. Poté, když soupeř nabude sebevědomí, hustler rapidně zvedne sázku a oponenta porazí. Tuto aktivitu Sonny Greer využíval k tomu, aby získal peníze ke zpětnému odkoupení své bicí soupravy ze zastavárny.

¹ Drummer World Magazine: Sonny Greer. [časopis]. [vydáno 2018-10-06].

² Drummer World Site: Sonny Greer. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-25].

Roku 1950 už byla atmosféra v orchestru natolik hustá, že Duke Ellington oslovil bez Greerova vědomí na post bubeníka pro evropské turné Butche Ballarda. Jakmile se Sonny Greer o tomto Ellingtonově kroku dozvěděl, pobouřil se na adresu kapelníka a následná hádka vedla k jejich trvalému kariéřnímu odloučení.³

Sonny Greer pokračoval ve své kariéře jako bubeník na volné noze. Spolupracoval se saxofonistou Johnnym Hodgesem, trumpetistou Redem Allenem, trombonistou J. C. Higginbothamem, trombonistou a vibrafonistou Tyreem Glennem a pianistou Brookem Kerrem.

V roce 1956 založil Sonny Greer svou vlastní kapelu, kterou nazval "Sonny Greer and the Jazz All Stars." Kapela nahrála v průběhu 50. a 60. let několik alb a roku 1957 se vydala na turné po Evropě. Ve Greerově kapele za dobu její existence působili saxofonisté Harold Ashby, Johnny Hodges a Al Sears, trombonisté Lawrence Brown a Quentin Jackson, trumpetisté Clark Terry a Ray Nance a kontrabasista Jimmy Woode.

Sonny Greer se také vyskytl jako herec a hudebník v několika amerických filmech:

- "Symphony in Black" (1935) - jazzový film, ve kterém hrál s kapelou Duka Ellingtona.
- "Check and Double Check" (1935) - komedie, ve které hrál s kapelou Duka Ellingtona.
- "The Hit Parade of 1943" (1943) - hudební film, ve kterém hrál s kapelou Duka Ellingtona.
- "Belle of the Yukon" (1944) - muzikál s Randolphem Scottem a Dinah Shore, ve kterém hrál bubeníka v kapele.

Známa fotografie s názvem "A Great Day in Harlem" z roku 1958, jejíž autorem je Art Kane, zachycuje Sonnyho Greera.

V 70. letech minulého století byl Sonny Greer stálým členem kapely "Tribute to Ellington," v překladu Pocta Ellingtonovi. Toto uskupení dosáhlo ohromného ohlasu po celých Spojených státech amerických.⁴

³ Collin Larkin: The Guinness Who's Who of Jazz. Guinness Publishing, první vydání, strana 174. ISBN 0-85112-580-8.

⁴ Wikipedia contributors: Sonny Greer. Wikipedia, The Free Encyclopedia. [on-line]. 2023, [citace 2023-09-03].

1.2 Bicí souprava

Během své kariéry hrál Sonny Greer na různé bicí soupravy. Nejčastěji však používal speciálně pro sebe upravenou soupravu, která obsahovala tyto nástroje:

- Velký buben (26 palců)
- Malý buben (14 palců)
- Tom-tomy (11 a 13 palců)
- Floor tom (18 palců)
- Hi-hat činely (14 palců)
- Crash činely (16, 17, 18 a 19 palců)

Sonny Greer také využíval spoustu přídavných perkusí, včetně kong, kastanět, gongů, zvonkoher, xylofonů a tympánů. Jeho specialitou bylo používání tympánových blan na velký buben. Osazoval je za účelem naladění bubnu na konkrétní tón.

Bicí soupravu si sám Greer mnohokrát modifikoval a přidával k ní další nástroje, aby vytvořil svůj charakteristický zvuk, který se stal ústředním prvkem zvukového obrazu Duke Ellington Orchestra.

Nejčastěji hrál Sonny Greer na bicí Ludwig a Gretsch a činely Zildjian a Istanbul Agop.

1.3 Styl

Bubenický styl Sonnyho Greera se vyznačoval inovativními technikami a neobvyklým používáním perkusí a dalších nástrojů. Greer byl známý svým uvolněným a zábavným přístupem ke hře, často improvizoval a používal neobvyklé zvukové efekty. Jeho hra na bicí byla velmi melodická a rytmicky komplexní.

Greerův styl perfektně přispíval ke swingu kapely a přispěl velkou měrou k tonální paletě, kterou Ellington potřeboval k realizaci svých skladeb. U Ellingtona hrál se Sonnym Greerem v sekci kytarista Freddie Guy a kontrabasista Jimmy Blanton. Tato trojice tvořila příjemně odlehčený swing, který byl tou dobou pro Duke Ellington's Orchestra typický. Sonny Greer používal hodně metličky a klasický swingový rytmus doplňoval tichým šlapáním dob na velký buben. Anglicky se tato technika nazývá Feathering. Ukázkou můžeme slyšet například v písni Take It Easy na stejnojmenném albu Duka Ellingtona z roku 1935.

Po vizuální stránce byl Greer velmi okázalý. Obklopoval se velkolepou řadou lesklých bicích nástrojů, včetně zvonků, gongů, tympánů a xylofonu. Přes enormní množství bicích nástrojů byl však jeho zvukový přínos velmi kultivovaný; Sonny Greer dodával zvuku Ellingtonovy kapely barvu a puls, který byl spíše cítit než slyšet.⁵

1.4 Hudební přínos

Sonny Greer byl jedním z nejvýznamnějších bubeníků jazzové éry 20. století. Jeho přínos pro jazzovou hudbu byl mnohostranný. Mezi jeho nejvýznamnější přínosy patří:

- Inovativní používání perkusí - Sonny Greer hrál během své kariéry na spoustu perkusí a inspiroval tak ostatní hráče na bicí.
- Popularizace činelů hi-hat - Sonny Greer také zásadně rozšířil používání činelů, včetně hi-hat, která se později stala základní součástí bicí soupravy.
- Virtuózní technika hry na bicí - Sonny Greer byl technicky velmi zručným bubeníkem a jeho hra na bicí byla plná dynamiky a všemožných rytmických figur. Jeho schopnost hrát s velkým počtem perkusí a dalších nástrojů mu umožnila vytvářet velmi pestré rytmické struktury.
- Flexibilita - Sonny Greer dokázal neustále rozvíjet a flexibilně měnit svůj styl a techniku hry dle potřeb kapely.
- Zvláštní hudební vize - Sonny Greer měl zvláštní hudební vizi a uměl vnášet do Duke Ellington Orchestra svou osobitou kreativitu. Jeho vynalézavý přístup k hře na bicí a používání perkusí vytvořil nové možnosti v oblasti jazzové hudby a inspiroval mnoho dalších hudebníků.

Celkově lze říci, že Sonny Greer byl vynikajícím bubeníkem a jeho hudební přínos k rozvoji jazzové hudby byl mimořádný. Jeho schopnost inovovat a experimentovat s novými zvuky a rytmickými strukturami přispěla k rozvoji jazzové hudby a jeho hra na bicí se stala inspirací pro mnoho dalších bubenických generací.

⁵ All About Jazz: Sonny Greer. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-25].

1.5 Citáty

- "Hudba je způsob života. Je to způsob myšlení, způsob cítění, způsob vyjadřování. Je to způsob komunikace, který se pouhými slovy nedá vyjádřit."
- "Bubnování je jako tlukot srdce. Je to základ hudby, na kterém se staví vše ostatní."
- "Úkolem bubeníka je, aby ostatní muzikanti zněli dobře. Jsme jako motor kapely, který žene hudbu kupředu."
- "Jazz je jediná hudba, ve které lze večer co večer hrát stejnou notu, ale pokaždé jinak."
- "Hudba není jen něco, co slyšíte. Je to něco, co cítíte. Je to něco, co se dotýká vaší duše."
- "Bubeník je tlukotem srdce kapely. Bez bubeníka není kapela."
- "Hudba je rozhovor mezi muzikanty. Každý muzikant má co říct a úkolem bubeníka je pomoci mu vyjádřit se."
- "Hrát jazz je jako vést rozhovor. Musíte naslouchat tomu, co říkají ostatní hudebníci a reagovat tak, aby to dávalo smysl."⁶

1.6 Diskografie

S Dukem Ellingtonem natočil Sonny Greer následující skladby:

⁶ Modern Drummer Magazine: Sonny Greer Memories. [časopis]. [vydáno 2014-03-09].

- *"Music is a way of life. It's a way of thinking, a way of feeling, a way of expressing yourself. It's a way of communicating with people that words can't."*
- *"Drumming is like a heartbeat. It's the foundation of the music, and everything else builds on top of it."*
- *"The drummer's job is to make the other musicians sound good. We're like the engine of the band, driving the music forward."*
- *"Jazz is the only music in which the same note can be played night after night but differently each time."*
- *"Music is not just something you hear, it's something you feel. It's something that touches your soul."*
- *"The drummer is the heartbeat of the band. Without the drummer, there is no band."*
- *"Music is a conversation between musicians. Each musician has something to say, and it's the job of the drummer to help them say it."*
- *"Playing jazz is like having a conversation. You have to listen to what the other musicians are saying, and respond in a way that makes sense."*

- East St. Louis Toodle-Oo (Brunswick, 1926)
- Black and Tan Fantasy (Brunswick, 1927)
- Mood Indigo (Brunswick, 1930)
- Rockin' in Rhythm (Victor, 1931)
- Sophisticated Lady (Brunswick, 1933)
- Take It Easy (Brunswick, 1935)
- Echoes of Harlem (Brunswick, 1936)
- Caravan (Brunswick, 1937)
- It Don't Mean a Thing (If It Ain't Got That Swing) (Brunswick, 1937)
- Prelude to a Kiss (Brunswick, 1938)
- Mood to Be Wooed (Brunswick, 1938)
- Cotton Tail (Victor, 1940)
- Ko-Ko (Victor, 1940)
- Take the A Train (Victor, 1941)
- Jumpin' Punkins (Victor, 1941)
- C-Jam Blues (Victor, 1942)
- Bojangles (Victor, 1942)
- Johnny Come Lately (Victor, 1942)
- A Slip of the Lip / Can Sink a Ship (Victor, 1942)
- A Tone Parallel to Harlem / Harlem Suite (Victor, 1943)
- I'm Beginning to See the Light (Victor, 1944)
- Do Nothin' Till You Hear from Me (Victor, 1944)
- The Mooche (Victor, 1946)
- The Tattooed Bride (Columbia, 1950)⁷

S ostatními umělci natočil Sonny Greer následující alba:

- Hot Lips Page - Jammin' At Rudi's (Circle, 1951)
- Victoria Spivey - The Queen And Her Knights (Spivey, 1965)⁸

⁷ Discogs: Sonny Greer. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

⁸ Discogs: Sonny Greer. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

2 Butch Ballard

George Edward "Butch" Ballard byl americký jazzový bubeník. Známy je především díky své spolupráci s Louisem Armstrongem, Countem Basiem a Dukem Ellingtonem. Narodil se 26. prosince 1918 ve městě Camden ve státě New Jersey a zemřel 1. října 2011 ve Philadelphii ve věku 92 let.

2.1 Život a kariéra

Butch Ballard vyrostl ve čtvrti Frankford ve Philadelphii. Jako dítě sledoval přehlídky Americké legie poblíž svého domova a zaujal ho bubenický um. Když bylo malému Georgovi 10 let, koupil mu jeho otec bicí v zastavárně a začal mu platit bicí lekce. Jedna tenkrát stála 75 centů. Přezdívku Butch dostal George po Machine Gun Butchovi, postavě z filmu The Big House (1930). Butch Ballard navštěvoval Northeast High School ve Philadelphii. V roce 1953 si vzal Jessie Bradshaw, dceru jazzového pianisty a skladatele Tiny Bradshaw a koupil dům ve Philadelphii.

Když bylo Butchovi Ballardovi 16 let, hrála v podniku Boys Club ve Philadelphii kapela Herba Thorntona. Nechali ho si s nimi zahrát a Ballard členy kapely natolik zaujal, že jej ihned naverbovali. V polovině 30. let se Butch Ballard začal dostávat do hudebního povědomí. Roku 1938 se stal členem kapely The Dukes, což byla kapela Louise Armstronga. V roce 1941 Ballard začal hrát s Cootie Williams Orchestra, vystupoval se zpěvačkami Ellou Fitzgerald, Sarah Vaughan, Dinah Washington a Pearl Bailey.

Během druhé světové války se Butch Ballard připojil k námořnictvu Spojených států. Sloužil u 29. speciálního stavebního praporu na Guamu a v jižním Pacifiku. Během služby hrál ve vojenské kapele. Po válce se vrátil do Philadelphie a záhy odešel do New Yorku, kde spolupracoval například se saxofonisty Eddiem „Lockjaw“ Davisem, Eddiem Vinsonem a Arnettem Cobbem a s trumpetistou Clarkem Terryem.

V New Yorku se Butch Ballard spřátelil s bubeníkem Shadowem Wilsonem, který tou dobou hrál s Count Basie Orchestra. A tak, když na konci 40. let Shadow Wilson opustil Basieho orchestr, pozval Count Basie na Wilsonovo doporučení Ballarda do Kalifornie, aby jej nahradil.

V roce 1950 Butchovi Ballardovi zavolał Duke Ellington, pozval jej na evropské turné a ten nabídku přijal. Po návratu z turné jej Ellington požádal, aby natrvalo nahradil nespolehlivého Sonnyho Greera. Ballard však nabídku nepřijal. Nechtěl totiž měnit svůj styl do podoby, která by vyhovovala Duke Ellington Orchestra. Jelikož chtěl Ellington bubeníka, který by používal

dva velké bubny, tak oslovil Louie Bellsona. Ten nabídku přijal a byl členem Duke Ellington Orchestra do roku 1953. Později se však cesty Ellingtona s Ballardem opět protly a roku 1953 George Ballard přijal místo bubeníka v Duke Ellington Orchestra. Duke Ellington měl velice výstřední způsob vedení kapely a často měnil aranžmá přímo na jevišti. Tato nejistota a stylová omezenost Ballardovi příliš nevyhovovala a tak se roku 1957 rozhodl orchestr Duka Ellingtona opustit a věnovat se více svým ostatním projektům.

Od roku 1953 do roku 1958 byl Butch Ballard členem kapely Philadelphia Legends of Jazz. Tu založil saxofonista a klarinetista John Coltrane, když se vrátil do svého rodného města Philadelphie. Kapela zahrnovala mnoho vynikajících hudebníků, kteří pocházeli z Philadelphie, včetně bubeníků Philly Joe Jonese, Lexe Humphriese a Butche Ballarda, pianisty Reda Garlanda a kytaristy Wesa Montgomeryho.

V polovině 80. let začal Ballard vyučovat hru na bicí a měl přibližně 12 studentů týdně.

V roce 1993 založil Butch Ballard svou autorskou kapelu s názvem The Butch Ballard Trio. Ballarda doplnili kontrabasista Charnet Moffett a klavírista Bruce Barth. Kapela vydala několik nahrávek, včetně alba "The Butch Ballard Trio Plays Cole Porter" z roku 1993 a "Live at the Village Vanguard" z roku 1995.

Během své kariéry spolupracoval Butch Ballard s mnoha prvotřídními hudebníky, mezi něž patřili například saxofonisté John Coltrane, Bootsie Barnes a Arnett Cobb, kytarista Freddie Green, trumpetisté Harry "Sweets" Edison, Mercer Ellington, Willie Cook, Cat Anderson a Clark Terry, zpěvák a kytarista Bardu Ali či kapelník Lucky Millinder.⁹

2.2 Bicí souprava

Během své dlouhé kariéry hrál Butch Ballard na různé bicí soupravy. Většinou však preferoval klasický čtyřmístný základ, který se skládal z následujících nástrojů:

- Basový buben (18 až 22 palců)
- Malý buben (14 palců)
- Tom-tom (12 palců)
- Floor tom (14 až 16 palců)
- Hi-hat činely (14 palců)
- Ride činel (20 až 22 palců)

⁹ PR Newswire: George 'Butch' Ballard to Receive 2006 Mellon Jazz Community Award. Časopis. 2006, [citace 2006-12-01].

- Crash činel (16 až 18 palců)

Tyto soupravy byly tvořeny tradičními spolehlivými značkami. Nejčastěji hrál Butch Ballard na bicí Gretsch, příležitostně pak na Ludwig, Slingerland nebo Rogers.

Butch Ballard standardně používal činely Zildjian, příležitostně pak Paiste či Sabian.

2.3 Styl

Butche Ballarda značně ovlivnili bubeníci Art Blakey, Kenny Clarke a Philly Joe Jones. Přesto se mu však podařilo vyvinout si velmi silný a osobitý styl. Hrál velice dynamicky a energicky.

Při poslechu desek, na kterých hraje Butch Ballard, mě zaujala předehra k písni Angel Eyes, jak ji Ballard zahrál s pianistou Leroyem Lovettem na albu Lee Plus 3.

♩ = 160
vypnutý struník

5 tlačit na blánu

V roce 1993 Ballard dostal cenu NEA Jazz Masters Fellowship a stal se tak jedním z nejuznávanějších jazzových bubeníků všech dob. Jeho hudební přínos jako jednoho z inovátorů jazzového bubenictví zůstává nezaměnitelným odkazem na jazzovou historii.

2.4 Hudební přínos

Butch Ballard byl vynikající jazzový bubeník a jeho hudební přínos byl mnohostranný. Mezi jeho hlavní přínosy patří:

- Skvělá technika hry na bicí - Butch Ballard byl velmi schopným bubeníkem a posouval technické možnosti. Hrál rychle a přesně.
- Spolupráce s významnými hudebníky - Butch Ballard hrál s hvězdami, jako jsou Louis Armstrong, Cootie Williams, Johnny Hodges a další. Jeho spolupráce s těmito umělci přinesla světu mnoho slavných nahrávek.

- Pedagogická činnost - Butch Ballard byl také talentovaným pedagogem a vyučoval hru na bicí na několika univerzitách a hudebních školách. Jeho učebnice a instruktážní materiály dosáhly mezi bubeníky světové popularity.

Celkově lze říci, že Butch Ballard byl významným jazzovým bubeníkem, jehož technické a hudební schopnosti, spolupráce s významnými hudebníky a pedagogická činnost přispěly k rozvoji jazzové hudby.

2.5 Citáty

- "Hra na bicí je jako řeč. Musíte se naučit slovní zásobu, gramatiku a syntax, abyste se mohli vyjadřovat."
- "Úkolem bubeníka je hrát tak, aby přiměl lidi k pohybu."
- "Bubnování je především o vašem zvuku a citu. Musíte vědět, jak bubny rozezpívat a roztančit."
- "Jazz je o improvizaci a komunikaci. Musíte umět naslouchat ostatním hudebníkům a reagovat v daném okamžiku."
- "Nejlepší bubeníci jsou ti, kteří dokáží skladbu rozhoupat. Jde o to najít ten správný groove."
- "Bubnování je fyzický i mentální záprah. Musíte být ve skvělé kondici, abyste mohli hrát celé hodiny."
- "V jazzu se stále učíte. Vždycky je co nového objevovat a zkoumat."
- "Jako bubeník musíte být flexibilní a přizpůsobivý. Nikdy nevíte, jakou hudbu po vás budou chtít hrát."
- "Hra na bicí je určitou formou meditace. Když jste duchem v ní, všechno ostatní se vytrácí."¹⁰

¹⁰ Modern Drummer Magazine: Butch Ballard Memories. [časopis]. [vydáno 2014-03-09].

- *"Playing the drums is like speaking a language. You have to learn the vocabulary, the grammar, and the syntax to be able to express yourself."*
- *"The drummer's job is to create a rhythm that makes people want to move."*
- *"Drumming is all about touch and feel. You have to know how to make the drums sing and dance."*
- *"Jazz is about improvisation and communication. You have to be able to listen to the other musicians and respond in the moment."*
- *"The best drummers are the ones who can make a song swing. It's all about finding the right groove."*
- *"Drumming is a physical and mental workout. You have to be in great shape to play for hours on end."*

2.6 Diskografie

S Dukem Ellingtonem natočil Butch Ballard následující alba:

- Duke Ellington And His Famous Orchestra - Dance to the Duke (Capitol, 1954)
- Duke Ellington - The Duke Plays Ellington (Capitol, 1954)
- Duke Ellington And His Famous Orchestra - Ellington '55 (Capitol, 1954)
- Duke Ellington And His Famous Orchestra - Ellington Showcase (Capitol, 1955)¹¹

S ostatními umělci natočil Butch Ballard tyto skladby:

- Louis Armstrong And His Orchestra - No Variety Blues (Victor, 1946)
- Cootie Williams And His Orchestra - When My Baby Left Me (Capitol, 1946)
- Eddie Vinson And His Orchestra - Kidney Stew Blues (Mercury, 1947)
- Chicago Davis - I Feel So Good (Savoy, 1949)
- Johnny Hodges And His Orchestra - Sweet Lorraine (Vogue, 1950)
- Ernie Royal And His Princess - Big And Little e (Vogue, 1950)
- Johnny Hodges & Don Byas - Only Wish I Knew (Swing, 1950)
- Johnny Hodges And His Orchestra - Bean-Bag Boogie (Mercer, 1950)
- Johnny Hodges All Stars - Good to the Last Drop (Swing, 1950)¹²

Dále hrál Butch Ballard na bicí na těchto albech:

- Johnny Hodges And His Orchestra - Volume Two (Mercer, 1951)
- Louis Armstrong Et Son Orchestre - Mahogany Hall Stomp (La Voix De Son Maitre, 1954)
- Louis Armstrong - Sings The Blues (Victor, 1954)
- Count Basie And His Orchestra - Count Basie And His Orchestra (His Master's Voice, 1957)

-
- *"In jazz, you're always learning. There's always something new to discover and explore."*
 - *"As a drummer, you have to be flexible and adaptable. You never know what kind of music you'll be asked to play."*
 - *"Playing the drums is a form of meditation. When you're in the zone, everything else fades away."*

¹¹ Discogs: Butch Ballard. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

¹² Discogs: Butch Ballard. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

- Louis Armstrong - Jazz De Poche (RCA, 1958)
- Count Basie And His Orchestra - The Count (RCA Camden, 1958)
- Eddie Davis Trio + Joe Newman - Count Basie Presents Eddie Davis Trio Plus Joe Newman (Columbia, 1958)
- Lee Lovett - Lee Plus 3 (Wynne, 1959)¹³

¹³ Discogs: Butch Ballard. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

3 Louie Bellson

Louie Bellson, celým jménem Luigi Paolino Alfredo Francesco Antonio Balassoni, byl americký jazzový bubeník. Byl také skladatelem, aranžérem, kapelníkem a pedagogem. Narodil se 6. července 1924 ve městě Rock Falls ve státě Illinois a zemřel 14. února 2009 ve městě Los Angeles ve státě California ve věku 84 let na následky komplikací po zlomenině kyčle z prosince 2008 a Parkinsonovy choroby.¹⁴

3.1 Život a kariéra

Louie Bellson začal hrát na bicí ve třech letech. Jeho otec měl v Rock Falls obchod s hudebními nástroji. Když byl Louie malé dítě, přestěhoval jeho otec rodinu i obchod s hudebninami do města Moline ve státě Illinois. V 17 letech Louie Bellson zvítězil nad 40 000 bubeníky v soutěži Slingerland National Gene Krupa. O rok později absolvoval na střední škole v Moline a začal být viditelnější na hudební scéně.

Roku 1947 začal Louie Bellson hrát v Tommy Dorsey Orchestra. Téhož roku se bratři Tommy a Jimmy Dorseyové rozhodli znovu obnovit svou kapelu Dorsey Brothers a oslovili ke spolupráci právě Louie Bellsona. Ten nabídku sice přijal, ale ještě téhož roku kapelu opustil, aby se stal členem orchestru Bennyho Goodmana. Louie Bellson hrál v kapele Bennyho Goodmana v letech 1947 až 1952. Během této doby s orchestrem nahrál mnoho slavných nahrávek, včetně pravděpodobně nejznámějších Sing, Sing, Sing a Don't Be That Way.

Louie Bellson se stal v roce 1951 členem Count Basie Orchestra a působil v něm až do roku 1953. Mimo hru na bicí do kapely přispěl několika svými aranžemi, například The Kid from Red Bank, která se stala pro Count Basie Orchestra ikonickou skladbou. Mezi další Bellsonovy aranže pro orchestr Counta Basieho patří Jive at Five, Roll 'Em Pete, Hollywood Jump, Swanee River, Rock-a-Bye Basie, Two for the Blues či The Golden Bullet.

V roce 1952 se Louie Bellson oženil s jazzovou zpěvačkou Pearl Bailey, které zároveň dělal hudebního ředitele. V 50. letech byl Louie Bellson na vrcholu své slávy. V letech 1951 až 1953 byl stálým členem Duke Ellington Orchestra, kde tvořil pevnou rytmickou sekci s kontrabasistou Rayem Brownem. Louie Bellson byl jedním z nejvýznamějších bubeníků této kapely a nahrál s ní několik významných alb, včetně Ellington Uptown a Ellington at Newport. Po odchodu z Duke Ellington Orchestra se Bellson stal žádaným studiovým hráčem a plnil

¹⁴ David Burke: Louie Bellson's widow shares memories of her husband. The Quad-City Times. [časopis]. [vydáno 2019-10-17]

funkci dvorního bubeníka nahrávacích společností Norgran Records a Verve Records. Louie Bellson nahrával s Duke Ellington Orchestra i poté, co již nebyl stálým členem kapely.

Členem Tommy Dorsey Orchestra byl Louie Bellson od roku 1947 až do Dorseyovy smrti v roce 1956. Během této spolupráce vznikla spousta hitů, včetně nejznámějších Opus One a Well, Git It!

V letech 1952 až 1958 byl Louie Bellson členem Jazz at the Philharmonic All-Stars. Jednalo se o koncertní sérii pořádanou v letech 1944 až 1983, kde se setkávali ti nejlepší jazzoví hudebníci z různých špičkových kapel. Louie Bellson zde hrál na bicí a stal se jedním z hlavních členů této sestavy. Mezi dalšími členy byli například Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Ella Fitzgerald, Oscar Peterson a další.

Roku 1952 založil Louie Bellson vlastní kapelu s názvem The Louie Bellson Orchestra. Toto těleso bylo aktivní až do Bellsonovy smrti v roce 2009. Jednalo se o velice úspěšnou kapelu, která nahrávala s orchestry po celém světě, včetně Londýna, Paříže a Tokia. Nahrávka z roku 1964, The Explosive Bellson Sound, se umístila na žebříčku Billboard 200. Roku 1979 vystoupila kapela na slavném Montreux Jazz Festival, společně s jazzovými legendami trumpetistou Dizzym Gillespiem a vibrafonistou Lionelem Hamptonem.

V letech 1959 až 1962 působil Louie Bellson v Harry James Orchestra. Nahráli spolu album nazvané The Solid Gold Sound of the Harry James Orchestra featuring Louie Bellson. Mezi nejznámější písně z tohoto alba patří "The More I See You", "All or Nothing at All" a "Two O'Clock Jump".¹⁵

V 60. letech se Louie Bellson vrátil k Ellingtonovu orchestru, aby odehrál scénické představení My People In ke stému výročí vyhlášení osvobození a A Concert of Sacred Music, který je někdy nazýván The First Sacred Concert. Sám Ellington tyto koncerty označil za to nejdůležitější, co kdy udělal.¹⁶

5. prosince 1971 se Bellson zúčastnil vzpomínkového koncertu na bubeníka Franka Kinga. Koncert se konal v London's Queen Elizabeth Hall a vystoupili na něm také Buddy Rich a britský bubeník Kenny Clare. Orchester vedli irský trombonista Bobby Lamb a americký

¹⁵ Scott Yanow: Louie Bellson - Biography @ history. All Music. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-15].

¹⁶ David Schiff: The Ellington Century. University of California Press. ISBN 978050245877 [2012-01-07]

trombonista Raymond Premru. O několik let později Buddy Rich, který bývá často označován za nejlepšího bubeníka na světě, složil Louieovi Bellsonovi poklonu a požádal jej, aby vedl jeho kapelu na turné, zatímco on (Rich) byl dočasně invalidní kvůli zranění zad. Bellson nabídku přijal.

V rozhovoru pro časopis Jazz Connection uvedl Louie Bellson v roce 2005 jako své vlivy Papu Jo Jonese, Sida Catletta a Chicka Webba. "Musím vzdát hold právě dvěma lidem, kteří mě za bicími opravdu dostali - byli to Big Sid Catlett a Jo Jones. Ti mě ovlivnili. Všichni jsme si byli moc dobře vědomi, co Jo Jones dělal a vzhlíželi jsme k němu jako k 'tátovi'; jako k někomu, kdo to opravdu uměl. Gene zas pomohl dostat bicí do popředí jako sólový nástroj. Buddy Rich byl skvělý přirozený hráč. Neopominutelný přínos bubenickému světu však přinesl i Chick Webb."¹⁷

Během své kariéry spolupracoval Louie Bellson s mnoha prvotřídními hudebníky, za zmínku určitě stojí například zpěvačka Ella Fitzgerald, trumpetisté Dizzy Gillespie, Pete Candoli, Conte Candoli, Chuck Findley, Roger Ingram, Blue Mitchell, Bobby Shew, Snooky Young a Clark Terry, saxofonista Don Menza, trombonista Frank Rosolino, pianisté Oscar Peterson, Larry Novak a Nat Pierce či kontrabasisté Ray Brown a John Heard.

Louie Bellson získal v roce 1994 cenu NEA Jazz Masters. Toto ocenění je nejvyšším státním oceněním pro jazzové hudebníky v USA a uděluje jej National Endowment for the Arts.

V roce 1997 obdržel Louie Bellson cenu Grammy za celoživotní přínos v kategorii Best Jazz Instrumental Big Band Performance za album Louie Bellson And The Jazz Orchestra.¹⁸

¹⁷ Stephen Frattalone: Connections in Swing: Volume One: The Bandleaders. Bear Manor Media. [online kniha]. [zveřejněno 2018-03-14].

"I have to give just dues to two guys who really got me off on the drums – Big Sid Catlett and Jo Jones. They were my influences. All three of us realized what Jo Jones did and it influenced a lot of us. We all three looked to Jo as the 'Papa' who really did it. Gene helped bring the drums to the foreground as a solo instrument. Buddy was a great natural player. But we also have to look back at Chick Webb's contributions, too."

¹⁸ Stephen Frattalone: Connections in Swing: Volume One: The Bandleaders. BearManor Media. [online kniha]. [zveřejněno 2018-03-14].

3.2 Bicí souprava

Bicí souprava se v průběhu let vyvíjela, jejím základem však vždy byly následující nástroje:

- Velké bubny (oba 22 palců)
- Malý buben (14 palců)
- Tom-tomy (12 a 13 palců)
- Floor tomy (16 a 18 palců)
- Hi-hat činely (14 palců)
- Ride činely (20 a 22 palců)
- Crash činely (16 a 18 palců)
- China činel (18 palců)

Příležitostně používal Louie Bellson také 2 rototomy, bonga a další perkusní nástroje, včetně tamburín, dřívek a kravských zvonců, aby vytvořil pestrou a zábavnou zvukovou paletu.

Během své kariéry hrál Louie Bellson na bicí soupravy různých značek. V prvních dekadách své kariéry používal bicí Ludwig, Slingerland a Rogers. Později hrál i na bicí dalších výrobců, jako například Gretsch, Leedy a Premier. Každá z těchto značek má své specifické vlastnosti a zvukový charakter, takže volba bicích vždy závisela na konkrétní nahrávce nebo vystoupení, na kterém hrál.

Činely používal Louie Bellson nejčastěji od firmy Zildjian.

3.3 Styl

Louie Bellson byl vynikající jazzový bubeník, který během své dlouhé kariéry proslul svým technickým mistrovstvím, inovativními bicími technikami a schopností hrát v široké škále hudebních stylů.

Jeho způsob hry se vyznačoval rychlostí a přesností, neobvyklými rytmickými patterny a schopností vytvářet komplexní a zároveň zábavné melodické linky. Louie Bellson měl velice čistý styl hry na bicí a po technické stránce byl jedním z mála, kteří mohli konkurovat legendárnímu Buddymu Richovi.

3.4 Hudební přínos

Louie Bellson byl velmi významným jazzovým bubeníkem a jeho hudební přínos byl mnohostranný. Mezi jeho hlavní přínosy patří:

- Inovativní styl hry na bicí - Louie Bellson byl jedním z prvních bubeníků, kteří hráli na bicí s použitím dvou nebo více basových bubnů najednou. Zpopularizoval techniku "double bass drumming", která později inspirovala mnoho dalších bubeníků. Zajímavé je, že nápad používat za soupravou druhý velký buben se Bellsonovi zrodil v hlavě na střední škole při hodině výtvarné výchovy.
- Popularizace nového nástroje - Louie Bellson proslavil hru na rototomy. Jedná se o bezkorpusé bicí nástroje, kterým je možné měnit ladění pouhým pootočením blány po kovovém prstenci. Rototomy následně zažily silnou popularitu především v letech osmdesátých a používají se v bubenickém světě dodnes.
- Spolupráce s významnými hudebníky - Louie Bellson spolupracoval s mnoha významnými hudebníky jako jsou Duke Ellington, Count Basie, Benny Goodman, Harry James, Ella Fitzgerald a další. Svou hrou přispěl k mnoha slavným nahrávkám a koncertům.
- Skladatelská a aranžérská práce - Louie Bellson byl také talentovaný skladatel a aranžér. Napsal mnoho skladeb pro jazzové orchestry a jeho aranžmá byla často používána v nahrávkách mnoha slavných umělců.
- Pedagogická činnost - Louie Bellson také učil hru na bicí a sdílel své znalosti a zkušenosti s dalšími bubeníky. Byl autorem mnoha učebnic a vydal řadu instruktážních videí.

Louie Bellson byl známý svými vynikajícími improvizacími schopnostmi, bicími velkých rozměrů a velkým zvukem. Za svůj život prošel celou řadou big bandů a byl opravdovým mistrem této disciplíny. Především proto je dnes Louie Bellson považován za jednoho z nejvýznamnějších a nejvlivnějších bubeníků v historii jazzové hudby.

3.5 Citáty

- "Bubeník je páteří kapely. Udáváme tempo, udržujeme rytmus, poháníme hudbu kupředu."
- "Hra na bicí je jako sport. Musíte být ve formě, soustředění a vždy připraveni jít do toho naplno."
- "Jazz je o riskování a posouvání hranic. Musíte být ochotni zkusit nové věci a sledovat, kam vás zavedou."
- "Jako bubeník musíte být zároveň sólistou i týmovým hráčem. Musíte umět zazářit sám, ale zároveň podporovat ostatní muzikanty."
- "Nejlepší bubeníci jsou ti, kteří dokážou hudbě vdechnout život. Nejde jen o to zahrát správné tóny, ale zahrát je s citem."
- "V jazzu se hudba neustále mění. Musíte být přizpůsobiví a flexibilní, abyste s ní udrželi krok."
- "Hra na bicí je fyzický i psychický trénink. Vyžaduje disciplínu, soustředění a hodně cvičení."¹⁹

3.6 Diskografie

S Dukem Ellingtonem natočil Louie Bellson následující alba:

- Ellington Uptown (Columbia, 1952)
- My People (Contact, 1963)

¹⁹ Modern Drummer Magazine: Louie Bellson Memories. [časopis]. [vydáno 2014-03-09].

- *"The drummer is the backbone of the band. We set the pace, we keep the beat, we drive the music forward."*
- *"Playing the drums is like playing a sport. You have to be in shape, you have to be focused, and you have to be ready to go at all times."*
- *"Jazz is about taking risks and pushing the boundaries. You have to be willing to try new things and see where they take you."*
- *"As a drummer, you have to be both a soloist and a team player. You have to be able to shine on your own, but also support the other musicians."*
- *"The best drummers are the ones who can make the music breathe. It's not just about playing the right notes, it's about playing them with feeling."*
- *"In jazz, the music is always changing. You have to be adaptable and flexible to keep up with it."*
- *"Playing the drums is a physical and mental workout. It requires discipline, focus, and a lot of practice."*

- A Concert of Sacred Music (RCA Victor, 1965)
- Ella at Duke's Place (Verve, 1965)²⁰

Jako kapelník natočil Louie Bellson následující alba:

- Just Jazz All Stars (Capitol, 1952)
- Louis Bellson and His Drums (Norgran, 1954)
- The Exciting Mr. Bellson and His Big Band (Norgran, 1954)
- Louis Bellson with Wardell Gray (Norgran, 1954)
- Louis Bellson Quintet (Norgran, 1954), rovněž vydáno pod názvem Concerto for Drums by Louis Bellson
- Journey into Love (Norgan, 1954) rovněž vydáno pod názvem Two in Love
- The Driving Louis Bellson (Norgran, 1955)
- Skin Deep (Norgran, 1955)
- The Hawk Talks (Norgran, 1956)
- Drumorama! (Verve, 1957)
- Let's Call It Swing (Verve, 1959)
- Music, Romance and Especially Love (Verve, 1959)
- Louis Bellson at The Flamingo (Verve, 1959)
- Live in Stereo at the Flamingo Hotel, Vol. 1 (Verve, 1959)
- The Brilliant Bellson Sound (Verve, 1960)
- Louie Bellson Swings Jule Styne (Verve, 1960)
- Drummer's Holiday (Verve, 1961)
- Around the World in Percussion (Roulette, 1961)
- Big Band Jazz from the Summit (Roulette, 1962)
- Happy Sounds (Roulette, 1962)
- The Mighty Two (Roulette, 1962)
- Explorations (Roulette, 1964)
- Are You Ready for This? (Roost, 1965)
- Thunderbird (Impulse!, 1965)
- Repercussion (Studio2Stereo, 1967)
- Breakthrough! (Project 3, 1968)
- Louie in London (DRG, 1970)
- Conversations (Vocalion, 1972)
- 150 MPH (Concord, 1974)
- The Louis Bellson Explosion (Pablo, 1975)

²⁰ Discogs: Louie Bellson. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

- The Drum Session (Philips Records, 1975)
- Louie Bellson's 7 (Concord Jazz, 1976)
- Ecue Ritmos Cubanos (Pablo, 1977)
- Raincheck (Concord, 1978)
- Note Smoking (Concord, 1978)
- Louis Bellson Jam with Blue Mitchell (Pablo, 1978)
- Matterhorn: Louie Bellson Drum Explosion (Pablo, 1978)
- Sunshine Rock (Pablo, 1978)
- Prime Time (Concord Jazz, 1978)
- Dynamite (Concord Jazz, 1979)
- Side Track (Concord Jazz, 1979)
- Louis Bellson, With Bells On! (Vogue Jazz, 1979)
- London Scene (Concord Jazz, 1980)
- Live at Ronnie Scott's (DRG, 1980)
- Hi Percussion (Accord, 1982)
- Cool, Cool Blue (Pablo, 1982)
- The London Gig (Pablo, 1982)
- Loose Walk (Pablo, 1983)
- Don't Stop Now! (Capri, 1984)
- Farberman: Concerto for Jazz Drummer; Shchedrin: Carmen Suite (BIS, 1986)
- Intensive Care (BIS, 1987)
- Hot (Nimbus, 1988)
- Jazz Giants (Musicmasters, 1989)
- East Side Suite (Musicmasters, 1989)
- Airmail Special: A Salute to the Big Band Masters (Musicmasters, 1990)
- Live at the Jazz Showcase (Concord Jazz, 1992)
- Peaceful Thunder (Musicmasters, 1992)
- Live from New York (Telarc, 1994)
- Black Brown & Beige (Musicmasters, 1994)
- Cool Cool Blue (Original Jazz Classics, 1994)
- Salute (Chiaroscuro, 1994)
- I'm Shooting High (Four Star, 1995)
- Explosion Band (Exhibit, 1995)
- Salute (Chiaroscuro, 1995)
- Live at Concord Summer Festival (Concord Jazz, 1995)
- Their Time Was the Greatest (Concord Jazz, 1996)
- Air Bellson (Concord Jazz, 1997)

- The Art of Chart (Concord Jazz, 1998)²¹

Jako sideman natočil Louie Bellson mimo Ellingtonovu hudbu následující alba:

- Harry James - Harry James and His Orchestra 1948 - 49 (Big Band Landmarks Vol. X & XI, 1950)
- Benny Carter - Benny Carter Play Pretty (Norgran, 1954)
- Benny Carter - New Jazz Sounds (Norgran, 1954)
- Dizzy Gillespie - Roy and Diz (Clef, 1954)
- Johnny Hodges - The Blues (Norgran, 1954)
- Johnny Hodges - Used to Be Duke (Norgran, 1954)
- Harry James - Jukebox Jamboree (Columbia, 1954)
- Ben Webster - Music for Loving (Norgran, 1954)
- Buddy Collette - Porgy & Bess (Interlude, 1959)
- Count Basie - Back with Basie (Roulette, 1962)
- Count Basie - Basie in Sweden (Roulette, 1962)
- Count Basie - Pop Goes the Basie (Reprise, 1965)
- Harry James - Live At The Riverboat (Dot, 1966)
- Count Basie - Basie's in the Bag (Brunswick, 1967)
- Count Basie - The Happiest Millionaire (Coliseum, 1967)
- Joe Williams - With Love (Temponic, 1972)
- Count Basie - Count Basie Jam Session at the Montreux Jazz Festival 1975 (Pablo, 1975)
- Oscar Peterson - The Tenor Giants Featuring Oscar Peterson (Pablo, 1975)
- The Trumpet Kings - The Trumpet Kings at Montreux '75 (Pablo, 1975)
- Sonny Stitt - Stomp Off Let's Go (Flying Dutchman, 1976)
- Sarah Vaughan - How Long Has This Been Going On? (Pablo, 1978)
- Linda Ronstadt - Lush Life (Asylum, 1984)
- Toni Tennille - More Than You Know (Mirage, 1984)
- Linda Ronstadt - For Sentimental Reasons (Asylum, 1986)
- Stephane Grappelli - Classic Sessions: Stephane Grappelli, with Phil Woods and Louie Bellson (Discovery Digital Studios, 1987)
- Mel Powell - The Return of Mel Powell (Chiaroscuro, 1987)
- Benny Carter - In The Mood for Swing (Music Masters, 1988)
- Toni Tennille - Do It Again (USA Music Group, 1988)²²

²¹ Discogs: Louie Bellson. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

²² Discogs: Louie Bellson. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

3.7 Transkripce - The Hawk Talks

Louie Bellson nahrál ve skladbě The Hawk Talks bicí sólo, které je krásnou ukázkou bubenického umu. Píseň nahrála kapela Duke Ellington Quartet a vydala ji roku 1974 na albu s názvem Duke's Big 4. Skladbu složil pro Louie Bellsona a Duke Ellington Quartet kolega a přítel David Black.

The Hawk Talks využívá funkční harmonii, její forma je standardní AABA a čítá 32 taktů, kdy každému dílu náleží právě 8 taktů. Jedná se o velice melodické bubenické sólo s výraznými motivickými prvky. Právě práce s motivem činí toto sólo celistvým, snadno zapamatovatelným a výrazově srozumitelným kusem hudby.

Zmíněnou transkripci přikládám do sekce Přílohy.

4 Sam Woodyard

Sam Woodyard byl americký jazzový bubeník. Narodil se 7. ledna 1925 ve městě Elizabeth ve státě New Jersey ve Spojených státech a zemřel 20. září 1988 v Paříži ve věku 63 let na rakovinu plic.²³

4.1 Život a kariéra

Sam Woodyard začal hrát na bicí ve 12 letech a nikdy nenavštěvoval bicí lekce. Učil se poslechem svých oblíbených bubeníků a samostudiem. Ve 40. letech 20. století hrál lokálně v Newarku v New Jersey. Vystupoval s Paulem Gaytenem ve skupině R&B. Počátkem 50. let hrál se saxofonistou Joem Holidayem, trumpetistou Royem Eldridgem a pianistou Miltem Bucknerem. V roce 1955 se připojil k orchestru Duka Ellingtona a zůstal v něm až do Ellingtonovy smrti v roce 1974.

V letech 1959 až 1963 hrál Sam Woodyard v kapele Teddy Wilson Quintet. Toto uskupení vystupovalo především v newyorských jazzových klubech, například v klubu Village Vanguard nebo v Half Note Cafe. V kapele hrál Sam Woodyard po boku dalších vynikajících hudebníků, jako byli například saxofonisté Phil Woods nebo Ben Webster. S Teddym Wilsonem nahrál Sam Woodyard několik alb, včetně nejznámějších Teddy Wilson in Europe a And Then They Wrote.

V letech 1966 až 1968 hrál Sam Woodyard s legendárním bubeníkem Buddym Richem. Objevil se na několika Richových albech, včetně slavného Big Swing Face, které je dnes považováno za klasiku jazzové hudby.

Po skončení působení u Ellingtona Woodyard spolupracoval s Ellou Fitzgerald a poté se přestěhoval do Los Angeles. V 70. letech měl problémy se srdcem a musel se kvůli nim podrobit několika operacím. Tyto zdravotní potíže jej omezovaly ve hře na bicí a tak se Sam Woodyard rozhodl v roce 1974 ukončit kariéru aktivního bubeníka a věnovat se spíše pedagogické práci. Nicméně ještě téhož roku se vrátil na scénu. Začal hrát s Claudem Bollingem a natočil s ním do roku 1978 několik alb, včetně známého Suite for Flute and Jazz Piano Trio.

²³ Sam Woodyard Dies: Jazz Drummer Was 63. New York Times. [časopis]. [vydáno 1988-09-23]

V roce 1983 hrál opět v kapele s pianistou Teddym Wilsonem, saxofonistou Buddym Tatem a kontrabasistou Slamem Stewartem. Sam Woodyard naposledy nahrával v roce 1988 na albu Steva Lacyho The Door.²⁴

4.2 Bicí souprava

Bicí souprava Sama Woodyarda se v průběhu let vyvíjela, ale zahrnovala zpravidla následující nástroje:

- Velký buben (22 palců)
- Malý buben (14 palců)
- Tom-tomy (12 a 13 palců)
- Floor tom (18 palců)
- Hi-hat činely (14 palců)
- Ride činely (20 palců a 22 palců)
- Crash činely (16 palců a 18 palců)

Sam Woodyard používal zpravidla bicí soupravy značky Gretsch. Měl s touto firmou smlouvu a všechny nástroje měl tak přizpůsobené svým osobním preferencím a požadavkům.

Sam Woodyard hrál na činely různých značek, nejčastěji Zildjian, Sabian a Paiste.

4.3 Styl

Sam Woodyard byl silně ovlivněn swingovou érou a během své kariéry se věnoval převážně velkým kapelám, kterým dokonale sloužil. Jeho styl byl velmi precizní, technicky dokonalý, rytmicky silný a výrazný. Uměl perfektně držet rytmickou kostru skladeb a tvořit tak stabilní a inspirativní prostředí pro ostatní sólisty kapely.

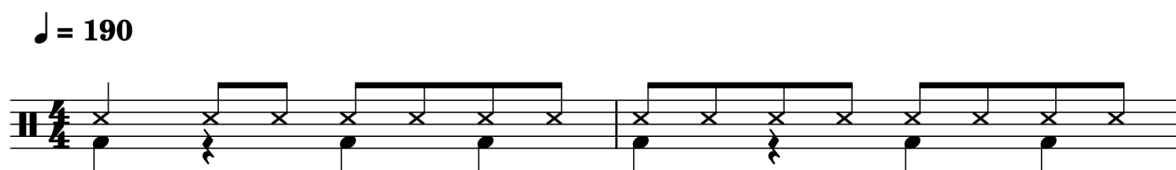
Na ukázkou sem vložím dva jednoduché doprovody z alba Ellingtonia, které vzniklo na popud trumpetisty Cata Andersona natočit desku s partou muzikantů, kteří roku 1959 hráli s Dukem Ellingtonem.

Rytmus z písně The Mexican Bandit. Sam Woodyard jej začíná hrát v čase 1:15, tedy na začátku druhého dílu této třídílné kompozice.

²⁴ Colin Larkin: The Guinness Who's Who of Jazz. Guinness Publishing, první vydání, p. 438/9. ISBN 0-85112-580-8. [vydáno 2019-08-13]

Rytmus z písně The Accen'Tuate. Přikládám základ, ze kterého Sam Woodyard vychází a lehce jej obměňuje variacemi.

Jeho bicí sóla byla plná dynamiky, energie a inovativních nápadů. Osobně mi jeho styl silně připomíná hru jeho současníka Phillyho Joe Jonese. Oba tito hráči uměli dokonale pracovat s rudimenty. Nejvíce využíval Sam Woodyard ty základní, mezi které patří single stroke roll (střídavé údery), double stroke roll (dvojité údery), flams (přirázy) a jejich kombinace.

4.4 Hudební přínos

Sam Woodyard byl vynikajícím jazzovým bubeníkem a jeho hudební přínos byl mnohostranný. Mezi jeho hlavní přínosy patří:

- Inovativní přístup ke hře na bicí - Sam Woodyard hrál s neobvyklou razancí a energií. Dokonale pracoval s rudimenty a posouval tak technické možnosti hry na bicí soupravu. Dokázal rozvíjet a zdokonalovat tradiční jazzový zvuk a vnést do něj nové prvky, které jej obohatily a učinily více zajímavým a dynamickým. Neustále cvičil a inspiroval mladé bubeníky.
- Spolupráce s Ellingtonem - Mezi nejvýznamnější skladby, na kterých Woodyard pracoval, patří například "Take the A Train", "Caravan", "Mood Indigo" nebo "Perdido". Tyto skladby se staly jazzovými standardy a jsou stále velmi často hrány a interpretovány jazzovými hudebníky po celém světě.
- Spolupráce s ostatními významnými hudebníky - Sam Woodyard hrál také s matadory bebopu, včetně Charlieho Parkera a Dizzyho Gillespieho. Spolupracoval i s Bennym Goodmanem a Countem Basielem a přispěl tak k tvorbě mnoha dalších významných skladeb. Například Ornithology, Scrapple From The Apple, Donna Lee,

Manteca, Birks Works, Night In Tunisia, Sing Sing Sing, Let's Dance, Buggle Call Rag, April In Paris, One O'Clock Jump, Shiny Stockings a spousta dalších.

- Pedagogická práce - Sam Woodyard se v 70. a 80. letech věnoval převážně výuce a pořádal workshopy a semináře v různých částech světa. Woodyardovy lekce se zaměřovaly na rozvoj technických dovedností a na hledání vlastního hudebního projevu. Mezi jeho studenty patřili světoví jazzoví bubeníci jako Jeff Hamilton, Peter Erskine nebo Steve Smith. Woodyardova pedagogická práce měla velký vliv na mnoho mladých bubeníků a jeho způsob výuky se stal inspirací pro mnoho dalších pedagogů hry na bicí.

4.5 Citáty

- "Hraju pro kapelu. Nehraju sám za sebe. Jsem tam proto, aby kapela zněla dobře."
- "Úkolem bubeníka je vytvořit základ a zajistit, aby ostatní muzikanti zněli dobře."
- "Nemůžeš jen hrát na bicí, musíš poslouchat, co se děje kolem tebe a být toho součástí."
- "Bicí jsou tlukotem srdce kapely. Bez pevného základu se hudba rozpadá."²⁵

4.6 Diskografie

S Dukem Ellingtonem natočil Sam Woodyard následující alba:

- At Newport (Columbia, 1956)
- Duke Ellington Presents... (Bethlehem, 1956)
- A Drum Is a Woman (Columbia, 1957)
- Ellington at Newport (Columbia, 1957)
- Such Sweet Thunder (Columbia, 1957)
- The Cosmic Scene (Columbia, 1958)
- Newport 1958 (Columbia, 1958)
- Ellington Indigos (Columbia, 1958)
- Black, Brown and Beige (Columbia, 1958)

²⁵ Modern Drummer Magazine: Sam Woodyard Memories. [časopis]. [vydáno 2014-03-09].

- *"I play for the band. I don't play for myself. I'm there to make the band sound good."*
- *"The drummer's job is to lay down a foundation and make the other musicians sound good."*
- *"You can't just play the drums, you have to listen to what's going on around you and be a part of it."*
- *"The drums are the heartbeat of the band. Without a solid foundation, the music falls apart."*

- Ellington Jazz Party (Columbia, 1959)
- Festival Session (Columbia, 1959)
- Solitude (Philips, 1960)
- Piano in the Background (Columbia, 1960)
- Piano in the Foreground (Columbia, 1963)
- The Symphonic Ellington (Reprise, 1963)
- Afro-Bossa (Reprise, 1963)
- Duke Ellington Meets Coleman Hawkins (Impulse!, 1963)
- Duke Ellington & John Coltrane (Impulse!, 1963)
- Duke Ellington & Django Reinhardt (Amiga, 1963)
- Ellington '65 (Reprise, 1964)
- The Popular Duke Ellington (RCA Victor 1966)
- Duke Ellington at the Cote d'Azur (Verve, 1967)
- "...And His Mother Called Him Bill" (RCA, 1968)
- Second Sacred Concert (Fantasy, 1968)
- Francis A. & Edward K. (Reprise, 1968)
- First Time! The Count Meets the Duke (Columbia, 1971)
- The Great Paris Concert (Atlantic, 1973)
- Yale Concert (Fantasy, 1973)
- Jazz at the Plaza Vol. II (Columbia, 1973)
- The Pianist (Fantasy, 1974)
- The Duke Lives On (Midi, 1974)
- Duke Ellington's Jazz Violin Session (Atlantic, 1976)
- All Star Road Band (Doctor Jazz, 1983)
- All Star Road Band Volume 2 (Doctor Jazz, 1985)
- Hot Summer Dance (Red Baron, 1991)²⁶

S ostatními umělci natočil Sam Woodyard následující alba:

- Jimmy Hamilton - Clarinet in High Fi (Urania, 1955)
- Johnny Hodges - Ellingtonia '56 (Norgran, 1956)
- Johnny Hodges - Duke's in Bed (Verve, 1956)
- Rosemary Clooney - Blue Rose (Columbia, 1956)
- Johnny Hodges - The Big Sound (Verve, 1957)
- Clark Terry - Duke with a Difference (Riverside, 1957)
- Clark Terry - Out on a Limb with Clark Terry (Argo, 1957)

²⁶ Discogs: Sam Woodyard. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

- Cat Anderson - Plays at 4 a.m. (Columbia, 1958)
- Johnny Hodges - Blues-a-Plenty (Verve, 1958)
- Johnny Hodges - Not So Dukish (Verve, 1958)
- Paul Gonsalves - Cookin' (Argo, 1958)
- Jimmy Woode - The Colorful Strings of Jimmy Woode (Argo, 1958)
- Cat Anderson - Ellingtonia (Wynne, 1959)
- Quincy Jones - The Birth of a Band! (Mercury, 1959)
- Harry Carney - Rock Me Gently (Metronome, 1961)
- Johnny Hodges - Johnny Hodges with Billy Strayhorn and the Orchestra (Verve, 1962)
- Cat Anderson - A Chat with Cat Anderson (Columbia, 1963)
- Jimmy Hamilton - Swing Low, Sweet Clarinet (World Record Club, 1963)
- Joya Sherrill - Joya Sherrill Sings Duke (20th Century Fox, 1965)
- Alice Babs - Serenade to Sweden (Telestar, 1966)
- Johnny Hodges - Swing's Our Thing (Verve, 1968)
- Billy Strayhorn - Live! (Roulette, 1969)
- Johnny Hodges - Ellingtonia! (Onyx, 1974)
- Brooks Kerr & Paul Quinichette - Prevue (Famous Door, 1974)
- Buddy Rich - The Roar of '74 (Groove Merchant, 1974)
- Clark Terry - Cruising (Milestone, 1975)
- Lionel Hampton - Ring Dem Vibes (Blue Star, 1976)
- Johnny Hodges - At the Sportpalast Berlin (Pablo, 1978)
- Norris Turney - I Let a Song... (Black and Blue, 1978)²⁷

²⁷ Discogs: Sam Woodyard. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

5 David Black

David Black byl americký jazzový bubeník. Známy je především díky své spolupráci s Orchestrem Duka Ellingtona v letech 1953 - 1955. Narodil se 23. ledna 1928 ve Philadelphii a zemřel 4. prosince 2006 ve věku 78 let na rakovinu slinivky, rovněž ve Philadelphii.

5.1 Život a kariéra

Dave Black začal hrát na bicí už jako dítě. Když mu byly 3 roky, poslala mu jeho skotská tetička malý buben, do kterého malý David bouchal; hrál na plechovky, kelímky a cokoliv, co mu přišlo pod ruku.

V roce 1953 převzal Black Ellingtonovu bubenickou židli po svém příteli Louie Bellsonovi. V tomto období byl taky hlavním bubeníkem v klubu Blue Note ve Philadelphii, kde doprovázel mimo jiné i Charlieho Parkera. V roce 1955 David Black však onemocněl obrnou, několik měsíců proležel v nemocnici v Portlandu a musel tak slavnou kapelu Duka Ellingtona opustit.

Po uzdravení se Black přestěhoval se svou ženou Olgou do Bay Area v San Franciscu. V následujících desetiletích se stal v těchto končinách Black všudypřítomným, hrál s každým; od frisco jazzového trumpetisty Boba Scobeyho, s nímž jezdil osm let na turné, až po pianistu Earla Hinesa a mnoho dalších hostujících i rezidentních hudebníků.

Přes obrovský rozdíl ve vzdělání byl Blackovým hlavním partnerem temperamentní Buddy Rich - bubeník, který byl samoukem a nikdy se pořádně nenaučil číst noty, zatímco Black studoval formálním způsobem na Mastbaum School of Music ve Philadelphii a hru z listu ovládal. Oba bubeníci byli skvělými sólisty a Buddy Rich také přísným kapelníkem. Takové ambice Black však nikdy neměl.

Po odchodu z Duke Ellington's Orchestra David Black změnil styl hry na bicí. Poměrně pravidelně spolupracoval s Bobem Scobeyem až do smrti tohoto dixielandového kapelníka na infarkt v roce 1963.

Dave Black se živil hraním v klubech a učením. Na přelomu tisíciletí ho opět vyřadila z provozu bolestivá nemoc, kterou lékaři nikdy nedokázali diagnostikovat. Black byl na invalidním vozíku a nevypadalo to s ním vůbec dobře. Po několika týdnech našťěstí bolesti zmizely a tak začal David Black opět hrát. Poslední roky života ohromoval davы v restauraci Napa, která se nacházela v centru Philadelphie. V páteční večery tam David Black vystupoval s kvartetem Gentlemen of Jazz, kterému kapelničil saxofonista a klarinetista Philip Smith. David Black vystupoval naposledy s pianistou a zpěvákem Si Perkoffem.

Blackův byt je zvenku opotřebovaný povětrnostními vlivy a uvnitř je to teplá změť předmětů. Na konferenčním stolku leží jeho stará fotografie s Ellingtonem a vedle ní balení bubenických paliček Regal Tip 7A. Na klikách visí kravaty. Na krbové římse a na stěnách jsou fotografie jeho zesnulé manželky a syna, stejně jako snímky Blacka se starými přáteli bubeníky, jako byl Bellson a zesnulý country a westernový bubeník Larry London.²⁸

5.2 Bicí souprava

David Black hrál během své kariéry na různé bicí soupravy. Při spolupráci s Duke Ellington Orchestra v letech 1953 až 1955 používal honosnou soupravu, jak bylo v této kapele zvykem. Oproti svým kolegům však Black využíval menší rozměry.

- 2 velké bubny 22 palců
- Malý buben 14 palců
- Tom-tom 12 palců
- Floor tomy 14 a 16 palců
- Hi-hat činely 14 palců
- Ride činel 20 palců
- Crash činely 18 a 19 palců
- Splash činel 10 palců

Mimo Duke Ellington Orchestra hrál David Black nejčastěji na základní čtyřmístnou baterii - velký buben, malý buben, tom a floor tom.

Z hlediska značek nebyl David Black stálým. Hrál na tradiční spolehlivé značky bicích, nejčastěji Ludwig, Slingerland a Rogers. Jinak tomu nebylo ani v případě činelů, které měl také od různých značek, nejčastěji Zildjian a Istanbul Agop.

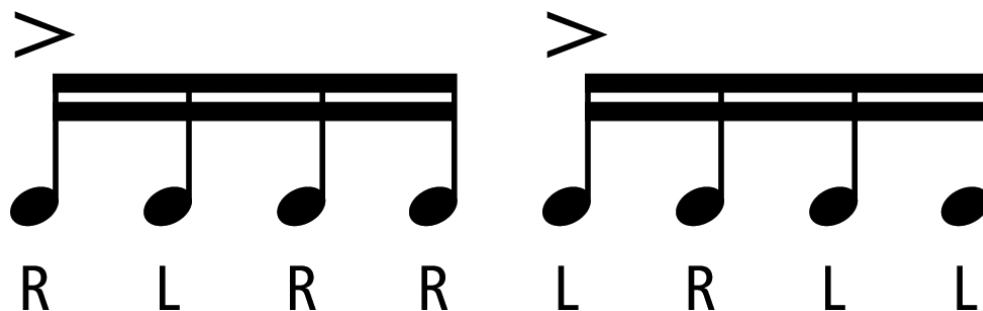
²⁸ Dave Black: Drummerworld Magazine. [časopis]. [vydáno 2018-08-10]

5.3 Styl

David Black byl velmi citlivý bubeník. Jeho hra byla čistá, přesná, s důrazem na detail a artikulaci.

Dominantou Davida Blacka byly rudimenty. Studiu a vývoji těchto esenciálních rytmických vzorků věnoval mnoho času a proto byl schopen hrát je s velkou lehkostí a precizností. Byl také známý tím, že dokázal použít rudimenty k vytváření složitých polyrytmických frází, které se staly charakteristickým rysem jeho hry. Vypíši zde jeho oblíbené rudimenty a u komplikovanějších z nich přidám notový zápis:

- Single Stroke Roll (střídavé údery)
- Double Stroke Roll (dvojité údery)
- Paradiddle (kombinace střídavých a dvojitých úderů)

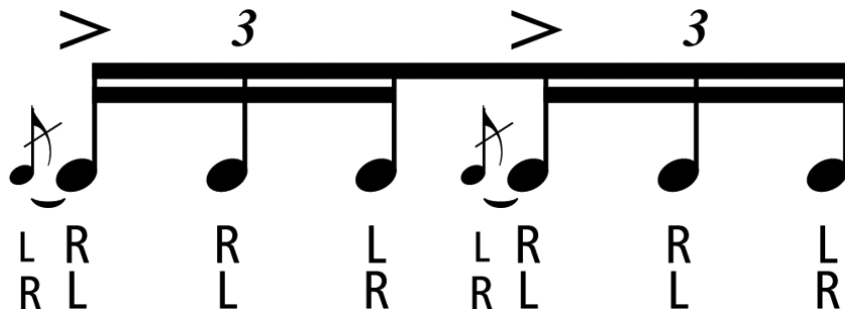
- Flam (příráz)

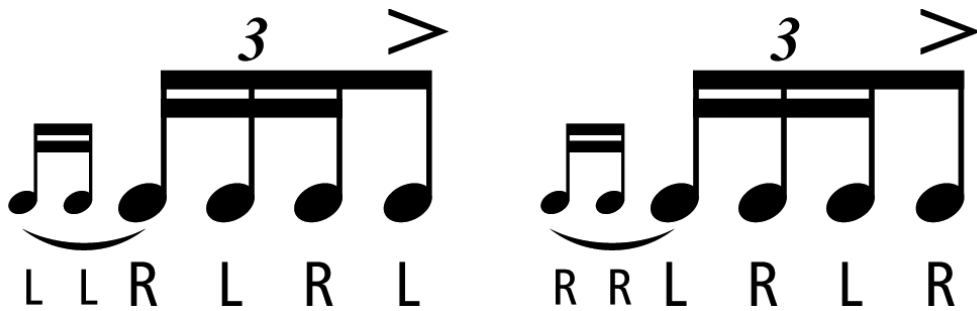
- Drag (dvojitý úder před hlavní notou)

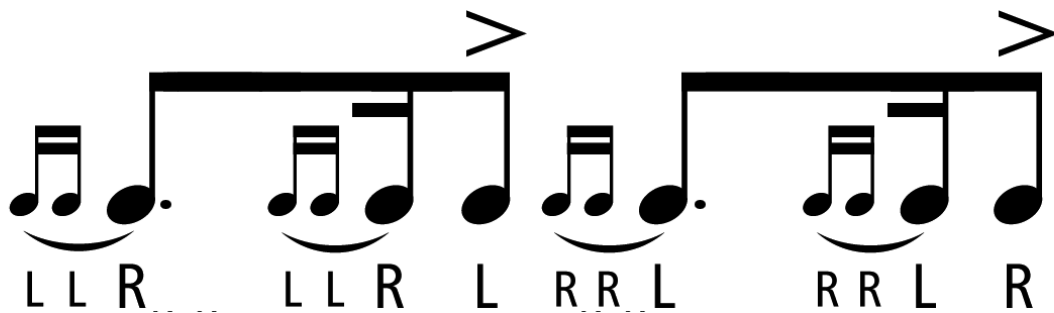
- Swiss Army Triplet (kombinace přírazu a střídavých úderů)

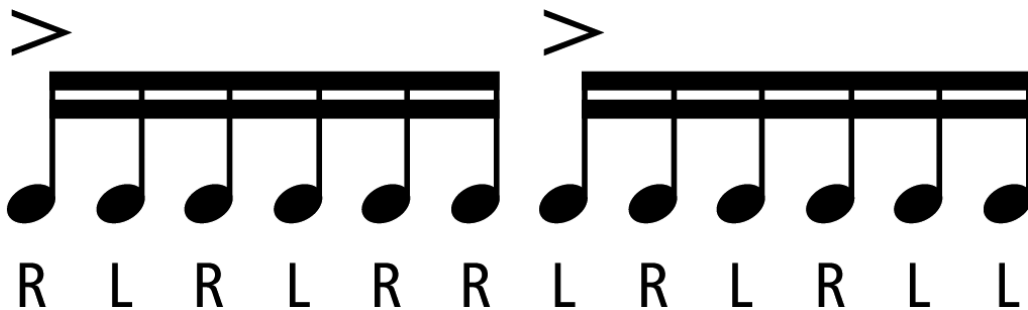
- Ratamacue (kombinace dragu a střídavých úderů)

- Double Drag Tap

- Double Paradiddle

5.4 Hudební přínos

David Black byl vynikajícím bubeníkem, aranžérem a hudebním skladatelem, jehož přínos pro svět hudby byl velmi významný. Zde je několik jeho nejvýznamnějších přínosů:

- Inovativní bubenická technika - Black byl mistrem v rudimentech, které používal k vytváření složitých frází a polyrytmů. Jeho preciznost a dokonalá technika byly inspirací pro mnoho bubeníků po celém světě.
- Aranžování - Black byl vynikajícím aranžérem a jeho aranžmá pro big bandy a jazzové kapely se staly klasikou. Jeho aranžmá byla inovativní, plná barev a harmonických struktur, což umožňovalo interpretům vyniknout v jejich virtuozitě. Black také napsal několik aranžmá, která nahrál kapelník a kolega z bubenické branže Louie Bellson. Nejznámější z nich jsou písně Skin Deep, The Hawk Talks, Thunderbird a The Explosive Mr. Bellson.
- Kreativita - Black byl neustále kreativní a inovativní v tvorbě nových hudebních nápadů a konceptů. Byl schopen kombinovat různé hudební styly a prvky a tím vytvářet nové a zajímavé zvuky. Proslul mistrovským hraním na hi-hat činely a precizní hrou metličkami.

Bubeník Dave Black by neměl být zaměňován s jeho jmenovcem Davidem Blackem, který napsal více než 50 instruktážních příruček pro bicí nástroje.

Celkově lze říci, že bubeník David Black přinesl do světa hudby novou dimenzi a jeho umění a přínos jsou stále důležité pro vývoj hudby a pro inspiraci mnoha dalších hudebníků.

5.5 Citáty

- "Bubnování není jen o mlácení do věcí. Je to o vytváření konverzace s ostatními hudebníky."
- "Pro bubeníka je nejdůležitější držet dobře rytmus. Můžete umět zahrát všechny frajeřinky na světě, ale pokud neumíte udržet rytmus, nebudete dobrým bubeníkem."
- "Bicí jsou páteří hudby. Jsou základem pro všechno ostatní."
- "Jako bubeník musíte vnímat všechno, co se kolem vás děje. Musíte být očima a ušima kapely."²⁹

5.6 Diskografie

David Black hraje s Duke Ellington Orchestra na následujících albech:

- Premiered By Ellington (Capitol, 1953)
- Jazz Cocktail (Columbia, 1954)
- Perfume Suite, Black Brown And Beige (La Voix De Son Maître, 1954)
- Ellington '55 (Capitol, 1954)
- Seattle Concert (Capitol, 1954)
- Los Angeles Concert, 1954 (Crescendo, 1988)³⁰

S Duke Ellington nahrál také tyto singly:

- Dance To The Duke (Capitol, 1954)
- Sophisticated Lady (Columbia, 1954)

²⁹ Modern Drummer Magazine: David Black Memories. [časopis]. [vydáno 2014-03-09].

- *"Drumming is not just hitting things. It's about creating a conversation with the other musicians."*
- *"The most important thing for a drummer is to have good time. You can have all the chops in the world, but if you can't keep time, you're not going to be a good drummer."*
- *"The drums are the backbone of the music. They provide the foundation for everything else to build on."*
- *"As a drummer, you have to be aware of everything that's going on around you. You have to be the eyes and ears of the band."*

³⁰ Discogs: Duke Ellington And His Orchestra. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

- Gonna Tan Your Hide (Capitol, 1958)³¹

S ostatními umělci natočil David Black následující alba:

- Clancy Hayes - Frisco Jazz (Sesac Repertory Recording, 1958)³²

³¹ Discogs: Duke Ellington And His Orchestra. [on-line]. 2023, [citace 2023-03-21].

³² Discogs: Dave Black. [on-line]. 2023, [citace 2023-04-03].

6 Bobby Durham

Bobby Durham byl americký jazzový bubeník. Narodil se 3. února 1937 ve Philadelphii a zemřel 6. července 2008 v italském Janově ve věku 71 let.³³

6.1 Život a kariéra

Bobby Durham začal hrát na bicí už jako dítě. V šestnácti letech hrál se skupinou The Orioles a v letech 1956 až 1959 působil ve vojenské kapele. Po propuštění z armády hrál s Kingem Jamesem a pianistou Stanem Hunterem. V roce 1960 se Bobby Durham přestěhoval do New Yorku, kde hrál se zpěvákem Lloydem Pricem, s pianisty Wildem Billem Davisem, Countem Basiem, Tommym Flanaganem a Jimmym Rowlesem, s vibrafonistou Lionelem Hamptonem, s trombonistou Slidem Hamptonem, s kytaristou Grantem Greenem a s trumpetistou Sweetsem Edisonem.

V roce 1965 se Bobby Durham stal členem orchestru Duka Ellingtona. Ač mu bubenická židle v této kapele patřila oficiálně pouhých 5 měsíců, s Duke Ellington's Orchestra příležitostně spolupracoval až do roku 1971. Během této doby se Bobby Durham objevil na několika nahrávkách kapely, včetně známého alba *The Far East Suite*, které vyšlo v roce 1966.

Během spolupráce s Countem Basiem se Bobby Durham seznámil s trombonistou Alem Greyem a byl členem několika jeho malých souborů, včetně *Al Grey & the Basie Wing*.

V letech 1968 až 1978 byl členem doprovodné kapely zpěvačky Elly Fitzgerald. Vyskytl se s ní na mnoha nahrávkách, včetně alba *Ella in London* z roku 1969 a *Fine and Mellow* z roku 1974.

V letech 1974 až 1986 byl Bobby Durham členem legendárního *Oscar Peterson Trio*. S touto kapelou nahrál několik desek a vystupoval s ní na turné po celém světě. Společně s Bobbym Durhamem a Oscarem Petersonem hrál v triu kontrabasista Ørsted Pedersen.

Durham hrál také v triu s varhaníky, jako byli Charles Earland a Shirley Scottová. V 90. letech 20. století, v době vzestupu acid jazzu, došlo k oživení zájmu veřejnosti o autorskou tvorbu Bobbyho Durhama. Mnoho jeho projektů, ať už v roli sidemana nebo kapelníka, vzniklo díky Durhamově spolupráci s producentem Normanem Granzem, který jej využil při vystoupeních

³³ All Music: Bobby Durham [on-line]. 2023, [citace 2023-03-20]

se zpěvačkou Ellou Fitzgerald, s trumpetistou Harrym Edisonem, s kytaristou Joem Passem a s pianisty Countem Basiem a Tommym Flanaganem.

Bobby Durham vedl i svou vlastní kapelu; proslul zpěvem scat, který využíval společně se sóly na bicí. Bobby Durham také vystupoval s popovými a soulovými zpěváky, například s Frankem Sinatrou, Jamesem Brownem, Rayem Charlesem a Marvinem Gayem.

6.2 Bicí souprava

Bobby Durham byl známý tím, že využíval čtyřmístný bicí základ, nejčastěji ve standardních bebopových roměrech:

- Velký buben 18 x 14 palců
- Malý buben 14 x 5 palců
- Tom-tom 12 x 8 palců
- Floor Tom 14 x 14 palců

Nejčastěji hrál na bicí značky Gretsch a činely značky Zildjian.

6.3 Styl

Bicí styl Bobbyho Durhama byl velice osobitý a inovativní. Jeho hra se vyznačovala velkou precizností a dynamikou. Durham byl schopný hrát velmi složité rytmy a figury s lehkostí a přesností, což ho činilo velmi žádaným bubeníkem pro mnoho jazzových projektů.

Dokonalým důkazem jeho perfektní hudební artikulace je například úvod Planet Max - vstupní písně do alba We Three Plus Friends kapely Bobby Durham Trio z roku 2001.

♩ = 125

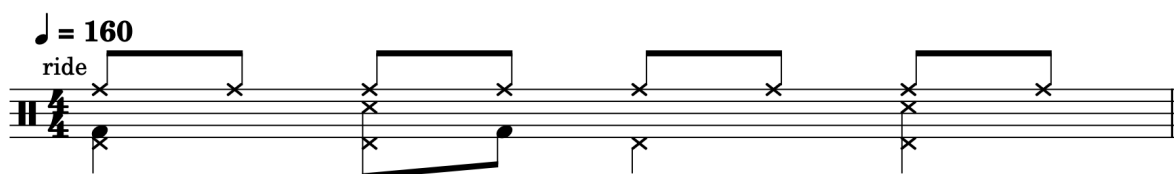
f

5

p

Durham byl fascinován afroamerickou hudbou a rytmikou. V jeho hře na bicí se často objevují rytmické vzory, jako například 6/8 nebo 12/8 takt, které jsou charakteristické pro hudbu západní Afriky.

Bobby Durham měl silný žánrový přesah. Jeho spolupráce s Rayem Charlesem či Marvinem Gayem jej pravděpodobně inspirovala například k tomuto zajímavému bicímu doprovodu, který použil v roce 2001 se svým triem pro část A v písni Sack Of Woe.

Bobby Durham se nebál využívat svůj hlas jako další nástroj při hraní na bicí. Často scatoval nebo zpíval melodie a fráze, které odpovídaly jeho bicím rytmům. Tato schopnost jej zásadně odlišovala od ostatních bubeníků.

6.4 Hudební přínos

Hudební přínos Bobbyho Durhama byl značný. Za zmínku stojí:

- Spolupráce s velikány - Bobby Durham hrál s trumpetistou Dizzym Gillespiem, saxofonistou Sonnym Stittem, trumpetistou Clarkem Terryem a spoustou dalších. Podílel se tak na vzniku velkého množství inspirativní hudby.
- Africké vlivy - Bobby Durham pocházel z Nigérie a jeho matka byla potomkem otroků. Setkal se tak v dětství s africkými zpěvy, tanci a rytmickými vzory, které měly hluboký vliv na jeho hudební vývoj a umožnily mu přinést do jazzu nové zvuky a tvořit zajímavé říše.
- Žánrová rozmanitost - Durhamova schopnost spolupracovat s ostatními hudebníky a adaptovat se na různé hudební žánry a styly byla také velkým přínosem pro jazzovou hudbu. Bobby Durham se nikdy neomezil pouze na jeden styl nebo žánr, ale byl schopen přizpůsobit svou hru pro různé kapely a situace, což bylo klíčové pro jeho úspěch a uznání jako výjimečného bubeníka. Mimo jazzový svět hrál Durham s hvězdami jako byl Ray Charles, Marvin Gaye, Etta James, Sammy Davis Jr., Nina Simone, Aretha Franklin a James Brown.

Celkově lze říci, že byl Bobby Durham vynikajícím jazzovým bubeníkem, který přinesl do hudby nové prvky a obohatil ji svým unikátním a kreativním přístupem. Jeho technické

dovednosti a schopnosti mu umožnily vytvořit nezapomenutelné jazzové nahrávky a přispět k rozvoji jazzové hudby jako celku.

6.5 Citáty

- "Úkolem bubeníka je, aby všichni ostatní zněli dobře. Jsme základ, na kterém staví zbytek kapely."
- "Klíčem k hraní na bicí je mít dobrý smysl pro čas. Musíte být schopni udržet stabilní a konzistentní rytmus."
- "Hrát s velkou kapelou je jako řídit velkou loď. Musíte ji umět řídit správným směrem a udržovat ji v kurzu."
- "Bubnování je fyzický i psychický trénink. Musíte být ve skvělé kondici a být pohotoví."³⁴

6.6 Diskografie

Během půlroční spolupráce s Dukem Ellingtonem Bobby Durham nenatočil žádné album. Nahrával však hojně s ostatními umělci.

Jako kapelník natočil Bobby Durham následující alba:

- Bobby Durham Trio / Gerald Price (Black And Blue, 1979)
- We Three Plus Friends (Azzurra Music, 2001)
- For Lovers Only (Azzurra Music, 2001)
- Domani's Blues (Azzurra Music, 2004)
- Christmas Jazz (Azzurra Music, 2006)³⁵

Jako Sideman natočil Bobby Durham následující alba:

³⁴ Modern Drummer Magazine: Bobby Durham Memories. [časopis]. [vydáno 2014-03-09].

- *"The drummer's job is to make everyone else sound good. We're the foundation that the rest of the band builds on."*
- *"The key to playing drums is to have a good sense of time. You have to be able to keep the beat steady and consistent."*
- *"Playing with a big band is like driving a big ship. You have to be able to steer it in the right direction and keep it on course."*
- *"Drumming is a physical and mental workout. You have to be in great shape and be able to think on your feet."*

³⁵ Discogs: Bobby Durham. [on-line]. 2023, [citace 2023-04-03].

- Red Holloway - The Burner (Prestige, 1964)
- Charles Earland - Boss Organ (Choice, 1966)
- Wild Bill Davis & Johnny Hodges - In Atlantic City (RCA Victor, 1967)
- Oscar Peterson - The Way I Really Play (Prestige, 1968)
- Oscar Peterson - The Great Oscar Peterson on Prestige (Prestige, 1968)
- Clifford Jordan - Soul Fountain (Atlantic, 1968)
- Charles Earland - Smokin' (Muse, 1969)
- Charles Earland - Mama Roots (Muse, 1969)
- Shirley Scott - Mystical Lady (Cadet, 1971)
- The Monty Alexander Trio - We've Only Just Begun (BASF, 1972)
- Joe Pass - Portraits of Duke Ellington (Pablo, 1974)
- Al Grey - Grey's Mood (Black And Blue, 1975)
- Tommy Flanagan - The Tommy Flanagan Tokyo Recital (Pablo, 1975)
- Tommy Flanagan - Straight Ahead (Pablo, 1976)
- Al Grey - Struttin' And Shoutin' (Columbia, 1976)
- Waymon Reed - 46th And 8th (Artists House, 1977)
- Sonny Stitt, Milt Jackson - Loose Walk (Palcoscenico Records, 1980)
- Al Grey - The New Al Grey Quintet (Chiaroscuro, 1988)
- Al Grey - Live At The Floating Jazz Festival (Chiaroscuro, 1990)
- Jesse Green - Lift Off (Chiaroscuro, 1990)
- Jay McShann - Some Blues (Chiaroscuro, 1993)
- Shawnn Monteiro and Massimo Farao Trio - Never Let Me Go (Azzurra Music, 2001)³⁶

³⁶ Discogs: Bobby Durham. [on-line]. 2023, [citace 2023-04-03].

Závěr

The Duke Ellington Orchestra je pro mě osobně ohromným zdrojem inspirace a především platnými tendencemi; hlubokou studnou hudebních principů, které přežily svou dobu. Duke Ellington ukázal jazzovému světu, jak úžasné je tvořit. Uměl se obklopit schopnými lidmi, perfektně znal hudební tradici a zároveň dokázal být sebejistým a především autentickým umělcem.

Po načerpání veřejně dostupných zdrojů jsem se usvědčil v původní domněnce, že všichni bubeníci Duke Ellington Orchestra byli absolutními profesionály. Respektive dokud byli profesionály, tak Ellingtonova kapela perfektně fungovala. Všech 6 bubeníků, kterým se má magisterská práce věnuje, oplývalo mimořádnou technickou zručností, výraznou osobností, silnými schopnostmi improvizovat a smyslem pro zvuk celého orchestru. Jednotliví hráči se lišili pouze ve svých přístupech. Pro srovnání Butch Ballard navštěvoval soukromé bicí lekce, Louie Bellson studoval hru na bicí na Benny Goodman School of Music a University of Southern California a Sam Woodyard byl samouk. Zatímco Sonny Greer se obklopoval ohromnou a zvukově pestrou bicí soupravou, Bobby Durham využíval naopak základní bicí soupravu menších rozměrů. Zatímco George Butch Ballard byl především big bandový hráč, Bobby Durham se vyskytoval spíše v méně početných kapelách různých žánrů. A všichni hráli skvěle.

Věřím, že se mi podařilo srozumitelně zachytit veřejně dostupné informace o Ellingtonových bubenících do jedné publikace a že bude tato práce užitečná pro všechny, kteří se zajímají o bubnování a hudbu věhlasného tělesa The Duke Ellington Orchestra.

Seznam použitých zdrojů

Odborná literatura

- Drummer World Magazine. Vydání říjen 2018.
- Collin Larkin: The Guinness Who's Who of Jazz. Guinness Publishing, první vydání, ISBN 0-85112-580-8.
- PR Newswire: George 'Butch' Ballard to Receive 2006 Mellon Jazz Community Award. Vydání prosinec 2006.
- Modern Drummer Magazine: Butch Ballard Memories. Vydání březen 2014.
- David Schiff: The Ellington Century. University of California Press. ISBN 978050245877
- Stephen Fratallone: Connections in Swing: Volume One: The Bandleaders. BearManor Media.
- New York Times: Sam Woodyard Dies. Jazz Drummer Was 63. Vydání září 1988.

Prameny

- Drummer World Site: drummerworld.com
- Wikipedia contributors: wikipedia.org
- All About Jazz: allaboutjazz.com
- Discogs: discogs.com
- All Music: allmusic.com

Příloha 1

The Hawk Talks

02:09 - 02:40

Louie Bellson

$\text{♩} = 230$
Swing

The musical score is written for a drum set in 4/4 time with a swing feel. It consists of eight staves of music, each starting with a measure number (5, 9, 13, 17, 21, 25, 29). The notation includes various rhythmic patterns, rests, and dynamic markings such as accents (>) and slurs. Specific techniques are indicated, such as 'stick on stick' at measure 5. The score concludes with a double bar line at the end of the eighth staff.